

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסכלם

זמן לפרוש כנף

1243

עלון פרשת ראה כ"ה אב תשפ"ו | 8 באוגוסט 2026

היום הזה יכול להיות ברכה
או קללה, אתה בוחר!

"רְאֵה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיךָ
הַיּוֹם בְּרָכָה וְקִלְלָה"

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

כוחה של מילה

אור ארגמן

אורי הסתובב במסדרונות בית הספר כשראשו תקוע בתוך ערמת דפים מודפסים ושפתיו משננות בעל פה את המילים. במהלך הסיבוב כמעט והתנגש ביואב חברו הטוב שעצר את ההתנגשות בזמן, מודע למתח שבו שרוי חברו.

המחזה הגדול של סוף השנה התקרב וכולם ידעו שאורי הוא השחקן הטוב ביותר בבית הספר ותפקידו במחזה הוא המורכב והארוך ביותר. לכן גם יואב היה מוכן לסלוח לו על פיזור דעתו וחוסר ההתמצאות שלו במרחב. "אורי, כדאי שתרים לפעמים את הראש, שלא תיפול בטעות מהבמה," הוא גיחך. אורי הרים אליו מבט מחויך ומתנצל ואמר "יש לי עוד המון דיאלוגים לשנן, וזה הרבה יותר קשה כשאני צריך לדמיין את הצד השני ואת מה שהוא אומר."

"אני יכול לעזור לך," הציע יואב. "אני לא שחקן, אבל לקרוא אני בוודאי יודע. אוכל להחליף את הדמויות האחרות שצריכות להיות איתך על הבמה כדי שתצליח להתאמן טוב יותר..." עיניו של אורי נפתחו בשמחה. "באמת? זה יעזור לי מאוד!" ובעודו משמיע את התלהבותו מהרעיון נשמע צלצול בית הספר המורה על כך שהפסקה תמה והשיעור הבא מתחיל. "בהפסקה הבאה" קבע יואב, "נישאר בכיתה ונוכל להתאמן". השיעור עבר בעצלתיים, מותח את עצביו של אורי שניסה לשווא לדוג עוד כמה מילים מן הדפים שלפניו.

"אפשר מחק?" שאל רועי שישב לצידו של אורי, בקול מהוסס. אורי התנתק לרגע מן המחזה שגדש את מוחו והפנה את מבטו לעבר רועי. נראה שלקח לו מספר רגעים לצנוח חזרה מעולם הדמיון אל המציאות העכשווית ולהבין את בקשתו הפשוטה של חברו. "מחק?" אמר והושיט לו במהירות את הקלמר. מבטו של אורי עקב אחר ידיו של חברו שמחק כמה שורות מהמחברת המבולגנת. ומחשבות שונות החלו רצות במוחו.

רועי היה ילד טוב, אך במבחנים תמיד דשדש מאחור בציונים נמוכים. אורי ידע

שלא מדובר בחוסר הבנה. הוא בעצמו ביקש לא מעט את עזרתו של רועי בהבנת החומר הנלמד. נראה שרועי פשוט לא מאמין בעצמו וביכולותיו, ולכן גם המחברת שלו נראתה בהתאם. השיעור נגמר ואורי מיהר לגשת אל יואב במטרה לשנן את הטקסט יחדיו. "ראה" אמר אורי כשהוא מסובב את הדפים לכיוונו, "לסיפור קוראים 'כוחה של מילה', והוא מספר על ילד שובב, שהוא ואביו והמורה שלו משוחחים. אני בתפקיד האב ואתה תקריא את משפטיי של המורה." יואב הנהן ועיין בשורות שאותן עליו להקריא. שניהם לא הבחינו ברועי שנותר במקומו שקוע בהעתקת החומר הנלמד למחברתו. "תתחיל" הורה לו יואב. אורי החל לדקלם את המילים כשקולו מלא רגש, כפי שאמור להישמע אביו של הילד המתואר. "הוא ילד טוב, האמן לי, הוא ילד טוב מאוד, רק מעט... מפוזר..." הבעות פניו של אורי היו משכנעות ויואב נסחף פנימה וענה לו אף הוא בקול משכנע כשל מורה ממש. "אם כך, מדוע אינו מצליח במבחנים? הוא תמיד נותר אחרי כולם."

"הוא חכם ומוכשר מאוד!" אמר אורי בהחלטיות כפי שנכתב במחזה. "אני מבטיח לך שבמבחן הקרוב הוא יפתיע אפילו אותך." באותו רגע הרים רועי את ראשו ממחברתו. המילים חדרו אליו כמו קרן אור. 'הם מדברים עלי?' תהה בליבו. 'האם באמת אורי חושב שאני חכם ומוכשר? הוא באמת מאמין שאצליח?' רעש החברים קטע את הדיאלוג והשניים נאלצו לצאת מן הכיתה ולחפש מקום אחר להתאמן בו. אבל רועי נשאר לשבת במקומו. הוא לא הצליח להוציא מראשו את המשפט ששמע זה עתה. באותו ערב פתח לראשונה את המחברות שלו בלי שאיש יבקש ממנו. בכל פעם שהתעייף ורצה לסגור אותן שמע שוב בראשו את קולו של אורי: "הוא חכם ומוכשר מאוד." והמילים הללו לא נתנו לו לוותר.

במשך יום אחד יום הוא לא הפסיק להתאמץ ובפעם הראשונה בחייו הוא למד, לא מפחד מכישלון אלא מתוך אמונה שאולי באמת מסתתרת בו יכולת שמעולם לא גילה. חודשים עברו. המחזה המדובר הלך והתקרב, מבחנים רבים נערכו וימים ארוכים חלפו להם. להפתעת מוריו, וגם להפתעתו שלו, ציוניו של רועי החלו להשתפר. לאט, בעקביות, מבחן אחר מבחן.

יום המחזה הגיע. אורי עמד נרגש מאחורי הקלעים, מתוח כולו מהתרגשות, נע הנה והנה ללא הפוגה. העת המיוחלת הגיעה, האורות באולם הוחשכו והשחקנים החלו לעלות

על הבמה, לבושים במדיהם המתאימים ונאמרים בקולות משכנעים. הקהל היה מרותק אל הבמה, צופה בהתרחשות בציפייה. גם רועי ישב בין השורות, צופה באורי שנאם ברגש את שורותיו: "הוא ילד טוב, האמן לי, הוא ילד טוב מאוד, רק מעט... מפור... ובבת אחת הבין. אורי מעולם לא דיבר עליו. הוא דיבר על הילד מהמחזה. כל מה ששמע באותו יום בכיתה היה בסך הכול חזרה תמימה על טקסט, אבל הציונים הטובים שמילאו את תעודת בית הספר שלו היו אמיתיים לחלוטין.

"האם הוא באמת מאמין שאצליח?"

הביטחון החדש שנולד בתוכו היה אמיתי, הוא פתאום הרגיש את משק כנפי ההצלחה. המחזה הסתיים, השחקנים קדו לקהל ומחאות הכפיים מילאו את האולם. האנשים התפזרו לבתיהם, מחליפים חוויות ומחמאות על ההצגה. אבל רק רועי הבין באמת את משמעות שמו של המחזה שהתנוסס בגאווה מעל הבמה: "כוחה של מילה". הקהל כולו מחא כפיים למילים שנאמרו על הבמה. אך רועי ידע שהמילים החזקות ביותר כלל לא נאמרו שם. הן נאמרו חודשים קודם לכן, בכיתה כמעט ריקה. מבלי שאיש התכוון. מבלי שאיש ידע. כמה מילים פשוטות שהעניקו לילד אחד אמונה בעצמו ושינו את מסלול חייו לטובה...

כוח הדיבור הוא מהכוחות החזקים ביותר שהקב"ה נתן לאדם. המילים מסוגלות להרים אדם לגבהים או להפיל אותו לתהומות. אבל האמת היא שלא פעם מספיק משפט אחד, מילה טובה אחת, אמון קטן שאדם מעניק לחברו, כדי להצית בתוכו כוחות שלא ידע על קיומם. אנשים זקוקים רק למישהו שיאמין בהם כדי שהם יצליחו להאמין בעצמם. אשרי האדם שבוחר להשתמש בכח הדיבור כדי לבנות, לחזק ולעודד, כי לעולם אין לדעת איזו מילה שנאמרה כבדרך אגב תהפוך לנקודת המפנה בחייו של אדם אחר.

לרכישה <<

חוויה בשולחן שבת

חבל!

סיפורים טובים

סיפורים ומסרים על פרשת שבוע בגובה הלב

A man with a beard, wearing a tan headband and a fringed shawl, stands in a desert landscape. He holds a large stone axe. In front of him is a broken stone altar with smoke rising from its cracks. The background shows rugged, rocky hills under a hazy sky.

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע

כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com

או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎

תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: אסף ברקו - הוד השרון

לתת באמת

חיכאל בר

בוב חיכה לשומר מאחורי השער הירוק, כאשר מהעבר השני קיפצו להם ילדים בגילאים שונים. "בוב הגיע!" הם הריעו בשמחה. השומר פתח את השער ובוב נכנס אל הפנימיה עם חיוך גדול וידים מושטות. "בוא נשב בדשא" ביקש ילד אחד בן חמש בקול מתפנק. "בוב, אבא שלי הגיע אתמול לבקר אותי." סיפר ילד גבוה כבן שבע, בעל מבט רציני. "תראה מה הכנתי בשיעור אומנות" נופף ילד נוסף בגוש פלסטלינה צבעוני. בוב העביר את עיניו הטובות על הילדים "אני שמח מאוד לראות אתכם, ויש לי מספיק זמן לשמוע כל אחד בנפרד..." אמר בקול רך.

הביקור השבועי בפנימייה חלף על בוב - סטודנט צעיר לרפואה במהירות, הילדים התרפקו על תשומת הלב שהרעיף עליהם ואהבו מאוד לספר לו חוויות מהחיים שלהם. אחד מהם, ילד עליו בעל עיניים ירוקות, הוציא פנקס מכיסו והכריז: "פה אני כותב את כל מה שאני רוצה לספר לך, שאני לא אשכח!". עוד מאז שבוב היה גם הוא ילד בפנימייה, הוא זכר את הצמא האדיר שלו לאוזן קשבת, לחיוך אישי ולתשומת לב, ובכלל למישהו גדול שיהיה שם בשבילו. וכשהתבגר ועבר לרשות עצמו החליט לפנות כל שבוע שעות יקרות לביקור של נתינה בפנימייה.

בוב נפרד מהילדים בהבטחה לשוב שבוע הבא, ופנה לחזור אל מעון הסטודנטים. הוא הלך בזריזות והתנשף בלחץ. סדר היום שלו כסטודנט לרפואה שעובד בלילות בשטיפת כלים במסעדה כדי לממן את הלימודים, היה עמוס, אבל הביקור בפנימייה היה חשוב לו פי כמה. הטלפון רטט בכיסו, הוא פלט "הלו" ממחר והמשיך ללכת. "ערב טוב, מדבר מיסטר סמית" נשמע מהעבר השני

קול סמכותי כשהצעה מעניינת בפיו. הוא מחפש לבנו מורה פרטי למתמטיקה לשלושה שעורים בשבוע, המליצו לו על בוב, והוא משלם בהתאם. בוב נעצר מהליכתו הממהרת והתעניין בפרטים, הוא סיכם עם מיסטר סמית על יום ושעה וההקלה שטפה את ליבו. במחיר שמציע לו מיסטר סמית הוא יוכל להפסיק לעבוד בלילות. רק כאשר התארגן בוב לשינה חלפה בראשו מחשבה מטרידה. "הילדים בפנימייה! כבר לא יהיה לו זמן לבקר אותם!" כל הלילה התחבט בוב בשאלה אם לעזוב את הילדים לטובת עבודה יותר משתלמת, בבוקר הוא הגיע להכרעה, הוא החליט לקחת על עצמו את השעורים הפרטיים, ובכסף שיקבל הוא יפנק את הילדים במשחקים יוקרתיים וככה הוא ישמח אותם בדרך אחרת, טובה אפילו יותר מהביקורים השבועיים שלו.

חודש חלף על בוב במסירת שיעורים פרטיים לבנו של מיסטר סמית. מיסטר סמית היה מרוצה מאוד ובסוף החודש הוא שילם לבוב סכום גבוה במיוחד. בוב מיהר לחנות משחקים, בחר בקפידה משחקים והלך לפנימייה לתת אותם לילדים. ברגע שנכנס אל הפנימייה, כל הילדים הקיפו אותו במעגל צפוף והמטירו עליו שאלות "איפה היית?" "שאל אחד, "שכחת אותנו?" חקר השני, "היית חולה?" שאל השלישי בתמימות. "כל שבוע חיכינו לך ליד השער" אמר הרביעי ואילו החמישי אמר בקול ילדותי ומתחנן "חשבנו שכבר לא תחזור..."

"קניתי לכם משחקים" אמר בוב כמענה לשאלות ופתח את השקית הגדולה שבידו, הילדים הביטו במשחקים באדישות. "אתם לא שמחים?" שאל בתמיהה.

באותו רגע עבר במקום מנהל הפנימייה "ממה הם לא שמחים?" התעניין. "קניתי להם משחקים" אמר בוב במבוכה.

מנהל הפנימייה שהכיר את הרקע של בוב, הסביר: "הם לא מתלהבים כי יש להם הרבה משחקים" וסיפר על עורך דין עשיר

שתורם משחקים באופן קבוע. "יש להם הרבה משחקים, אבל בוב" התחייך המנהל "בוב, יש רק אחד!" בוב הביט בילדים "רוצים שנלך לדשא?" הציע. "בטח" קפצו הילדים בשמחה. "הפנקס שלי כבר מפוצץ בדברים שרציתי לספר לך" אמר בעל הפנקס בחשיבות. ליבו של בוב התכווץ מול הציפייה של הילדים לבואו, ובמעמקי ליבו הוא כבר קיבל את ההחלטה,

**"הילדים בפנימייה!
כבר לא יהיה
לו זמן לבקר
אותם!"**

הוא יפסיק את השיעורים הפרטיים אצל מיסטר סמית, יחזור לשטוף כלים בלילות, ויגיע לבקר בפנימייה כל שבוע, מפני שיש דברים שחשובים יותר מכסף.

בסוף הביקור לפני שפנה בוב ללכת, התקשר אליו המנהל וביקש שיכנס אליו לחדר. בוב הגיע לחדר המנהל והתיישב מולו בסקרנות.

"היית מאוד חסר לילדים בתקופה שנעדרת" הוא

פתח. "תודה" מלמל בוב מבוש מעט. "הבנתי היום כמה

הנוכחות שלך חשובה, לכן פניתי לתורם שמממן את המשחקים והצעת לי לשלם לך על השהות שלך כאן בפנימייה..." בוב עפעף במבוכה גלויה. "הוא שמח לשמוע על היוזמה שלך" המשיך המנהל "והציע לשלם לך משכורת חודשית" וכאן המנהל נקב בסכום גבוה במיוחד. בוב הנדהם הנהן בהסכמה, ואת ליבו הציפה תחושת שמחה על שבחר בדרך הטובה ביותר.

בכל יום הקב"ה מעמיד אותנו בצומת הבחירה. לפעמים שתי הדרכים נראות טובות, אך רק אחת מהן מבטאת את רצון ה' הטוב. יש דברים שאנחנו חושבים שהם ה'טוב', אך פרשת ראה מלמדת אותנו שהברכה אינה נקבעת רק לפי מה שנכנס אל הכיס, אלא בעיקר לפי הבחירות שהלב בוחר בהן. כשאדם בוחר לתת מעצמו לאחרים, הוא מגלה שלפעמים זו הברכה הגדולה ביותר שהוא יכול לקבל. דרך הברכה היא דרכו של הבורא הטוב והמיטיב, ומי שהולך בדרכו של הבורא נותן ומשפיע, נמצא במסלול שכולו ברכה.

כל האמת על האמת (ג')

בפרק הקודם נגענו בנקודה מאוד עמוקה שהיא יסוד האמונה שלנו. ש"אין עוד מלבדו" ושה' אחד, שזו האמת הנצחית והמוחלטת.

מאחר שאנחנו חיים ב"עולם השקר", עולם שמעלים את האמת, עולה השאלה איך מגלים את האמת הזו? ואיך מפנימים שזו האמת?

להשתיק את הרעש

מספרים על בן כפר שהגיע לעיר הגדולה לבקר את חברו, הם הלכו ברחוב הסואן ולפתע עצר הכפרי ואמר: אני שומע ציפורים מציצות. התפלא החבר העירוני ואמר: איך אתה מסוגל לשמוע ציפורים בתוך הרעש הזה?! הכפרי לא ענה. כמה רגעים אחר כך הוא השליך מטבע על הריצפה, ולפחות עשרים אנשים הסתובבו, כולל החבר, לראות את מה שנפל.

"אתה רואה" אמר הכפרי לחברו, "כל אחד שומע את מה שהוא אוהב".

כדי לראות את האמת ולשמוע את האמת, אנחנו צריכים להיות אוהבי אמת. כשאדם אוהב אמת, הוא מתחיל לזהות אותה. הוא רואה רמזים שלה בכל מקום, בכל פינה ובכל פרט קטן במציאות.

אבל זו בהחלט מדרגה גבוהה. כולנו מחכים ליום הגדול שבו "ייהיה ה' אחד ושמו אחד", והעולם כולו יראה וירגיש את האמת הזו בגלוי. אך עד אז, יש לנו עבודה. והשלב הראשון שנדרש מכל אדם שרוצה לדעת את האמת, הוא להנמיך קצת את הרעש של העולם.

כך אנו מוצאים גם אצל אברהם אבינו, שמתוך התבוננות עמוקה בבריאה ובשאלות הגדולות של הקיום, הגיע להכרה שיש מנהיג לבירה.

המציאות רועשת מאוד. אנחנו כל הזמן בעשייה, עסוקים בהישרדות או רצים אחרי הצלחות, כסף וכבוד. אנשים משקיעים הרבה מאוד כסף ומשאבים כדי ללכוד את תשומת הלב שלנו בכל מיני דרכים ואמצעים.

ואם אנחנו רוצים גם כן לגלות את האמת על המציאות, אנחנו חייבים למצוא זמן שקט, זמן שבו אנחנו לא נותנים לשום רעש חיצוני להפריע לנו, ובזמן הזה עלינו להתרכז בהתבוננות על עצמנו ועל המציאות, ולשאול את השאלות המהותיות כפי ששאל אברהם אבינו.

ואז מתוך ההתבוננות והשאלות, התשובות יתחילו להגיע.

להתרחק מהשקר

כחלק מדרישת השקט, ואולי גם במקביל, יש תנאי מאוד חשוב שהתורה מבקשת מאיתנו, והוא: "מְדַבֵּר שֶׁקֶר תִּרְחֶק". זה לא רק שאסור לנו לשקר, אלא שאנחנו מתבקשים להתרחק מהשקר.

ומדוע?

רבי זושא מאניפולי פירש את הפסוק ואמר "מְדַבֵּר שֶׁקֶר" - כאשר אתה אווזו בשקר, התוצאה היא - "תִּרְחֶק" - אתה מתרחק מהקב"ה.

כלומר השקר מרחיק אותנו מהאמת, ואם אנחנו מבקשים אמת, אנחנו צריכים קודם כל להתרחק מהשקר. ולכן העבודה הראשונה של מבקש האמת היא לפתח רגישות לשקר. לא רק לשקר גם וברור, אלא גם לשקר עדין, כזה שנראה חכם, נוח ומשתלם.

ככל שאדם מתרחק מן השקר - הוא נעשה ראוי יותר לשמוע את קולה של האמת.

יש לך אחריות

איש אחד עמד מול מאזני ענק שקולים לחלוטין. הוא הניח נוצה קטנה אחת על הכף הימנית, ולפתע כל הכף נטתה בכבדות לכיוון מטה.

"נוצה אחת קטנה עשתה את כל זה?" שאל בתדהמה.

חיך אליו חכם שעמד שם ואמר: "המאזניים היו שקולים לגמרי. הנוצה שלך לא עשתה הכל, היא פשוט הכריעה את הכול".

לפעמים אנחנו מרגישים קטנים וחסרי משמעות. אנחנו אומרים לעצמנו: 'מה זה כבר משנה מה אני עושה? המעשה שלי הוא ממילא טיפה בים הגדול'. ומתוך תחושה זו, אנחנו נוטים לזלזל במעשים הקטנים שלנו או לחשוב שהבחירות שלנו לא באמת משפיעות על איש. אבל האמת היא שכל מעשה משפיע, מפני שהטוב של העולם הזה תלוי בכל אחד ואחד מאיתנו, והמעשה הכי קטן יכול לחולל שינוי גדול.

בפרשה נאמר: **"רְאֵה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה"**. הפסוק פותח בלשון יחיד ("רְאֵה"), וממשיך בלשון רבים ("לְפָנֶיכֶם"). ומהו אפוא פשר השינוי?

אלא כאן בא רמז למה שאמרו חז"ל: "עשה מצוה אחת - אשריו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות! עבר עבירה אחת - אוי לו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה!".

התורה פונה אל היחיד ואומרת לו "רְאֵה" - קח אחריות. המעשה הקטן שלך, לטוב או חלילה למוטב, הוא 'הנוצה' שיכולה להכריע את המציאות של "לְפָנֶיכֶם", של העולם כולו. שים לב שאתה בוחר להביא ברכה במעשים שלך, ולהשפיע אותה לכל העולם.

ספק בלתי מספק

שאלה מס'
906

גברת שרה, מנהלת בכירה בעירייה, ערכה השתלמות לימודים עבור שמונים עובדות שפועלות תחתיה. ההשתלמות נועדה למשך חצי יום ולכן היא הזמינה מהחנות הקרובה כיבוד עשיר הכולל מאפים וסלטים תוך הדגשה מפורשת שהיא צריכה כמות שתספיק עבור שמונים נשים, ואף שילמה מראש מחיר סביר ביחס לכמות הכיבוד שביקשה. אלא שבפועל ביום ההשתלמות כשהגיע הכיבוד היא נדהמה לגלות שהוא מספיק בקושי לחצי מהמשתתפות, כך שהמשלוח הזעיר שכלל בסך הכול שתי קערות סלט גדולות ומעט מאפים, הפך לבושה גדולה עבורה. כעת שרה תובעת את הספק של הכיבוד שיחזיר לה לפחות חצי מהסכום, אבל הוא טוען שהוא מבחינתו סיפק כיבוד עבור שמונים נשים כבקשתה, בעוד שהיא טוענת שבפועל זה הספיק בקושי לחצי מהמשתתפות. מה דעתכם, האם הוא צריך להחזיר לה את הכסף שהיא דורשת?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן של"ג סעיף ח', מה דינו של בעל הכיבוד האם כפועל או מוכר אוכל. וב'נתיבות המשפט' על המקום, מה הדין לגבי מי שקיבל דבר ונהנה ממנו, אבל גם נגרם לו הפסד.

תשובה לשאלה 'כלור בברכה' (שאלה 905)

תקציר השאלה השבועית: ארגון גדול שכר מתחם שכלל מספר בריכות ואטרקציות שונות ליום פעילות שלם לעובדים ובני משפחותיהם והנופשים נהנו ממגוון פעילויות. אלא שאחרי שנכנסו למים, היו הרבה מהרוצצים שהתקשו לנשום ויצאו מהמים כנראה בעקבות כמות גבוהה מדי של כלור בברכה. כעת מנהל הארגון תובע את בעל הברכה בטענה שהוא לא צריך לשלם בגלל השבתת כל הפעילות. האם לדעתכם הם צריכים לשלם לפחות חלק מהסכום היות והם נהנו מאטרקציות אחרות במתחם? או שמא הם לא צריכים לשלם בכלל היות וכמה ילדים אושפזו בגלל כמות הכלור שהייתה במים? מה דעתכם?

תשובה בקצרה: הארגון ישלם לפי מה שנהנה בפועל משאר האטרקציות במתחם לפי שומת בית הדין.

המושג ההלכתי: מום בשכירות מטלטלין

תשובה בהרחבה: מצאנו בהלכה שמי ששכר קרקע או שדה וקרה אונס המונע ליהנות מהם, כגון שהבית המושכר התמוטט, הרי שהשוכר אינו משלם למשכיר כלום מכאן ולהבא, אלא רק על מה שגר בו בעבר. ואם כבר מתחילת השכירות התמוטט הבית, השוכר פטור מכל תשלום, כדין מקח שנמצא בו מום שאין הקונה משלם כלום למוכר. ולפי זה במקרה שלנו שהברכה לא הייתה ראויה לשימוש, הרי זה דומה למקרה שנפל הבית והשוכר פטור מלשלם. אלא שמאידך הם נהנו משאר הפעילויות, והואיל ולא היה להם ברירה שכן לא שייך להחזיר את כל האנשים בפחי נפש לבייתם, וממילא הם היו חייבים ליהנות לפחות משאר הפעילות במתחם, אין ראייה שהם מחלו על השימוש בברכה, אלא בלית ברירה הם העדיפו ליהנות משאר האטרקציות במתחם. דוגמא לזה מצאנו בהלכה (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן רל"ב סעיף ג') אודות מי שקנה חפץ ומצא בו מום, שאם מעוניין הוא לבטל את המקח אסור לו להשתמש בו, אבל אם לא הייתה לו ברירה והיה חייב להשתמש בו, כגון ששכר רכב ובאמצע הדרך מצא בו פגם משמעותי, מבואר ב'פתחי תשובה' (ס"ק א') שמוותר לו להמשיך בנסיעה עד מקומו ואחר כך לדרוש ביטול מקח, כיון שאין ראייה שמחל על המום שמצא בו, אלא פשוט לא הייתה לו ברירה. ואם כן גם במקרה שלנו הואיל והארגון היה חייב להשתמש בשאר האטרקציות במקום, כדי לא לגרום עוגמת נפש לפעילים, אם כן אין ראייה שהייתה מחילה על השימוש בברכה. ולכן הדין הוא שיש לשוכרים לשלם רק כפי מה ששווה המקום בלי הברכה, כדין הנהנה מנכסי חברו שמשלם לו לפי ההנאה. וצריך להעריך זאת על פי בקיאים כמה שווה המקום לשאר הפעילויות בלי הברכה. למעשה הארגון ישלם רק מה ששווה המקום לשאר הפעילויות ללא הברכה. ואם אין זה שווה כלל, הם פטורים לגמרי.

הצטרף כשגריר של אור

הצטרפו עכשיו לנבחרת השגרירים של "שלום לעם",
ובתרומה של 15 ₪ לשבוע, תוכלו לחלק 30 עלונים באיזור שלכם
ולדאוג שהאור יגיע בכל שבוע.

התרומה מוכרת לפי סעיף 46 לצרכי מס

לכל מי שאוהב
את העלון

לילדים
ולנערים

להורים
ולמחנכים

לגבאי
בתי כנסת

02-5022881 שלוחה 0
במרכזיה

או בכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

חבל האמונה

המדריך הוותיק ביותר בבית הספר לטיפוס הרים ענד על פרק ידו צמיד משונה. זה לא היה תכשיט, אלא חתיכת חבל בלויה, קשה ומרופטת, שלא הוסרה מעל ידו אף פעם. באחד הימים, כשישב עם תלמידיו סביב המדורה לאחר יום מאתגר של אימונים, שאל אותו אחד החניכים: "למה אתה תמיד הולך עם הצמיד המוזר והשחוק הזה?"

המדריך נגע בחבל בעדינות, חייך חיוך קטן, והתחיל לספר: "לפני שנים רבות" אמר, "כשהייתי מטפס צעיר, החלקתי במהלך מסע וצנחתי לתוך נקיק עמוק וחשוך. הקירות סביבי היו חלקים לחלוטין. ניסיתי לטפס שוב ושוב, אך בכל פעם החלקתי ונחבטתי בקרקעית. הייתי מותש, פצוע וקפוא. החושך היה מוחלט. הייתי בטוח שזה הסוף ואין משם שום דרך החוצה. עצמתי את העיניים ונכנעתי לייאוש.

ואז פתאום חשתי בחבל עבה כזה בדיוק פוגע בכתף שלי. פקחתי את עיני, הבטתי למעלה וראיתי נקודת אור קטנה זוהרת במרחק. שמעתי אנשים צועקים לי: 'תחזיק חזק, אנחנו מושכים!'. והם משכו אותי מן התהום העמוק, אל הפסגה שטופת השמש". המדריך שתק לרגע, ואז סיכם: "יש בחיים תהומות שאי אפשר להיחלץ מהם לבד. כאשר השכל מורה להתייאש, החתיכה הזו מזכירה לי תמיד: גם במעמקי החושך המוחלט ביותר, החבל יכול לרדת אליך מלמעלה ולהרים אותך עד לפסגה. אתה רק צריך להשאיר את העיניים פקוחות, לא להתייאש ולהחזיק חזק."

בפרשה נאמר: **"לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ"**. התורה מזכירה לנו שוב ושוב את יציאת מצרים. זהו המאורע המרכזי ביותר בתולדות עם ישראל, ואנו מצווים לזכור אותו בכל יום ויום. מלבד זאת אנו מזכירים את יציאת מצרים גם בקידוש, בהנחת תפילין, בחגים ובעוד מגוון הזדמנויות. ומדוע חשוב כל כך שנזכור תמיד שיצאנו ממצרים?

אומר על כך רבי צדוק הכהן מלובלין: **המטרה היא שנזכור שלעולם אסור לנו לאבד את התקווה ולהתייאש ממצבנו**. בני ישראל במצרים היו במצב קשה מנשוא, פיזית ורוחנית. חכמינו מלמדים אותנו שהם שקעו ב"מ"ט שערי טומאה" - מצב תודעתי שפל שאין נמוך ממנו, מקום חשוך שבו נראה שאין שום סיכוי להינצל. ובכל זאת, גם מהתהום הזו זכינו שהקב"ה ישלשל אלינו את חבל ההצלה. לא רק שיצאנו ממצרים, אלא הקב"ה משך אותנו למעלה עד לפסגה הגבוהה ביותר - למעמד הר סיני, בו זכינו לגילוי הרוחני הנשגב מכל.

זכירת יציאת מצרים היא "חתיכת החבל" שאנו נושאים איתנו בכל יום. תפקידה להזכיר לנו, **שגם אם אנחנו נמצאים בשפל המדרגה ובמצב של קיפאון וחידלון, אסור לנו להתייאש**, אלא עלינו להחזיק חזק בחבל אמונה, ולהמתין ולצפות לעזרת הבורא שיסייע לו לצאת מהמקום הנמוך ולהתרומם לעבר האור.

יציאת מצרים היא הזיכרון שכבר יצאנו פעם אחת, ואנחנו יכולים לעשות זאת שוב.

לרכישה <<<

מהפרשה אל הלב

דיבורים טובים

מסרים קצרים על פרשת שבוע בגובה הלב

חדש!

